

Els Pets: «'1963' és un catàleg de comiats»

Estrenem «No t'escolto», un dels temes del nou disc del trio | El periodista i director del 'Més 324' parla amb els de Constantí del seu esperat treball, '1963'

Els Pets | Michal Novak

Aquest cap de setmana -a Girona (Strenes), ja tindrem **Els Pets** de gira per cantar els temes del nou disc, **1963** (RGB Suports, 2022), un recull de cançons pop que s'enganxen com un xiclet i que no et pots treure del cap. Objectiu aconseguit. Fan bandera de l'experiència, des del Nadal de 1985 damunt els escenaris, però convençuts que el pas dels anys no necessàriament et fa més savi. Cançons de guitarres optimistes que desdramatitzen comiats de tota mena, des dels amors fins als amics, d'hotels i hospitals, d'ulleres bifocals, i de daltònics, dimonis personals, paisatges i pobles que han canviat, d'un món que s'acaba. És un disc fet amb tendresa i gamberro, i amb molt d'humor. El temps els ha fet relativitzar les coses.

Avui escoltem una de les noves peces del disc, "No t'escolto", de la qual ens permeten gaudir en primícia. Una cançó que, segons explica Lluís Gavalrà, "parla d'una relació tòxica que ja no aporta res entre els dos membres d'una parella".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=G7PvUG6LmRM>

Què heu buscat posant de títol 1963, el vostre any de naixement (Joan Reig és del 16 de març, Lluís Gavalrà del 15 d'abril i Falin Cáceres del 27 juliol), després del Som (RGB Suports, 2018)? Segur que no es tracta d'amagar-se...

Lluís Gavalrà: És una marca d'identitat, és allò de dir que per casualitat tots tres som nascuts el 1963 i, per tant, vam néixer el mateix any que va sorgir el gènere que interpretem, que és el pop

de guitarres. I va ser el moment en què els **Beatles** van publicar el seu primer èxit: *Please, Please Me* (Parlophone, 1963). Es va iniciar el *boom* del Merseybeat Sound, que tenia les guitarres elèctriques com a principal instrument, el pop de tornades enganxoses, que és la font d'on bevem musicalment des del principi. I, d'altra banda, també és cert que som d'aquest any i no ho volem amagar, no.

Joan Reig: Sempre s'ha relacionat tenir un grup de música amb ser jove, com si fos fruit d'una febrada, però en el nostre cas la febrada s'ha convertit en el nostre ofici. I volem reivindicar que som a la porta dels 60.

Falín Cáceres: És reivindicar una mica d'on venim. Tenim la casualitat de ser del mateix any, i també t'hi podem afegir a tu, Xavier Graset, que també ets del 1963.

L.G: Igual que hi havia el cinquè '**Beatle**', ara tu pots ser el quart '**Pet**'.

Això va molt buscat, perquè durant una època ja hi havia el quart 'Pet**'... Que no era Ramon Vidal ?**

L.G: I tant, en aquells primers anys, un disc com *Calla i balla!* (Discmedi, 1991) sense la seva presència no es podria entendre.

J.R: De fet, quan va marxar ja vam començar una altra etapa d'**Els Pets**, amb la direcció musical de **Marc Grau**.

És una manera de cremar etapes, ara amb una xifra... ?

L.G: Posar una xifra és un títol diferent. En aquest món tan apressat, en què sembla que tot ho haguem d'ensenyar amb filtres i que haguem de ser eternament joves, és una manera de reivindicar un dels fets més curiosos del pop, i és que ja té una majoria d'edat. Els músics ja es moren de jaios, no només de drogoaddiccions o d'accidents.

UN SO 'VINTAGE'

Teniu un so, una manera de fer cançons i discos que és la vostra. Podem dir que hi ha un 'Pets Sound**', com The Beach Boys van fer *Pet Sounds* (Capitol, 1967). A més, a 1963 hi ha elegància i maduresa, si són conceptes que pugui desprendre un disc...**

L.G: Aquí hi ha jugat molt el productor, Joan Pons (**El Petit de Cal Eril**), que ja ens va produir el disc anterior, *Som*. Hem repetit amb ell, perquè sabíem el que ens podia donar.

Un productor pot marcar tant?

F.C: Sí, un productor fa de cap d'obra, d'arquitecte, i naltros anem aixecant parets.

J.R: Tot i això, ja vam entrar a l'estudi de gravació amb el disc molt treballat prèviament des de Constantí.

L.G: Sí, abans de fer-lo ja havíem parlat molt sobre com havia de ser. Li vam dir exactament què era el que volíem. Li vam parlar de la *new wave* britànica, d'**Elvis Costello**, de **Graham Parker**. Fèiem conya però al final crec que ho hem aconseguit, volíem que el disc fos honest i això passava perquè no tingués cap maquillatge.

Els Pets Foto: Michal Novak

Deu ser això, tenir un so propi...

L.G: Mira que se'n poden fer de coses en un estudi de gravació, tot el que vulguis... Però aquesta vegada vam fer l'enregistrament amb una cinta analògica.

J.R: Des de l'època de **Marc Grau**, als Estudis Aurha d'Esplugues de Llobregat, que no utilitzàvem aquest mètode. Tal com dèiem amb en **Falin**, quan ens passàvem les bases rítmiques per poder assajar es podia sentir el so de la cinta quan es rebobina [Riuen].

F.C: Sí, com que avui dia es pot fer de tot en un estudi després veus grups que al directe, perquè tot soni com al disc, tenen més aparells que instruments a l'escenari. Veus quatre païos i, en canvi, sona de tot. Amb en **Joan** rèiem perquè anàvem amb la cinta i el pinzellet netejant els capçals...

L.G: Fins i tot vam dir a l'**Eril** que el disc es titulava 1963 perquè en el seu estudi no hi havia cap aparell posterior a aquella data. I la veritat és que aquest va ser un altre bon motiu per posar-li aquest nom.

J.R: Sí, tot sona molt *vintage*, amb uns teclats que també són molt orgànics.

Tot i això, heu gravat el disc en un temps rècord de només un mes i mig.

L.G: És que la manera de treballar de Joan Pons és posar primer els fonaments, que és la base rítmica. I després durant la gravació només hi ha alguns petits canvis. És molt típic d'ell aprofitar els 'accidents', perquè va improvisant sobre la marxa. Hi ha coses que se'ns escapen i ell les aprofita.

J.R: De fet, l'estudi de gravació és un instrument més. Anem provant diverses harmonies sense sortir mai de la melodia que pugui haver fet en **Lluís** o jo mateix.

L.G: De la cançó dels assajos a la que acabem gravant al disc el resultat canvia força. No tant en l'estructura, sinó en el cor i l'ànima. El que més han canviat són les lletres, i mira que les porto tancades. En Joan m'apreta. Em diu que les meves cançons comencen molt fortes però baixen d'intensitat a la primera tornada. I em va posar com a repte que totes les lletres tinguessin la mateixa força.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=6hdAxp-N3Y>

Més enllà de la forma, hi ha com sempre un fons a les teves lletres. Quin és?

L.G: Normalment un disc l'anem fent, l'anem gravant, anem tirant i quan l'acabem i l'escoltem hi trobem la solta. En aquest cas ens hem adonat que és un catàleg de comiats. Però no de final de trajecte, sinó per canviar de pell i començar una experiència nova.

Al disc també hi ha un punt d'humor, fins i tot a les cançons més dramàtiques. És el vostre tarannà foteta?

L.G: Sí, l'humor és un valor afegit. A diferència del *Som*, que era més nostàlgic, en aquest disc hi ha ganes de desdramatitzar en totes les històries. Per exemple amb una crítica al sistema bancari cantant un atracament a la caixa, o quan una persona et trasbalsa la vida i la compares amb un mitjó girat; els ulls on viure també tenen un punt romàntic, barrejat amb l'aigua del cafè o un crosant eixut com les sabates d'espert.

Ara que amb el pas dels anys heu creat tantes i tantes cançons, com ho feu per preparar una gira lligada a un disc?

F.C: Tot i que tenim tenim fresques les que hem gravat per al disc, als assajos sempre comencem tocant les d'abans... Ens preguntem: Què ens està passant? On és la mosca, aquí o allí? Però la mà comença a anar sola, i al cap de dos o tres cops ja va sortint.

J.R: És qüestió de pràctica. A mi també se m'escapa algun dels ritmes del meu darrer disc, *Bagatzem* (RGB Suports, 2021).

L.G: Quan assagem es van obrint portes. Al començament és com si cadascú toqués la seva cançó, però a poc a poc anem tocant la mateixa [Riuen]. Però triguem, eh!

Els Pets Foto: Michal Novak